

Tisztelt Köztársasági Elnök Úr!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Sárvári Attila vagyok, a Borsodi Mezőség Gazdakör Egyesület területi szervezője.

A Kis-Hortobágnak is nevezett Borsodi Mezőség kistájáról, a Mezőcsáti kistérségről beszélek Önöknek. A terület több mint fele, 18 000 hektár a Bükki Nemzet Park kezelésében álló Borsodi Mezőség Tájvédelmi Körzet.

Ez a terület a legutolsó szabad ártér volt a Tisza szabályozása során, egyben Dél-Borsod, valamint az Egri Káptalan éléskamrája. Az elmúlt évtizedekben a lecsapolások és az úgynevezett „fejlesztések” éléskamrából az ország 10 leghátrányosabb helyzetű kistérségei közé süllyesztették. A nyomorúság leküzdésére a térségben 93 óta folyik a Cötkény Program néven alulról kezdeményezett, tudatos vidékfejlesztési tevékenység.

A mi felfogásunkban a falu egy emberi közösség és természeti környezetének szerves egysége, biológiai létünk egyedül fenntartható alapja. A kezdeményezés a helyi táj, a helyi gazdaság és a helyi társadalom együttes rehabilitációját tűzte ki célul.

A Bükki Nemzeti Park Igazgatósága már a kezdetektől együttműködő partnerként vett részt a folyamatban. Eközben az Igazgatóság és a kistérség társadalma között kialakult egy kölcsönös bizalom alapuló kapcsolat, aminek eddig mindkét fél hasznát látta. Az elmúlt évek egyik legnagyobb eredménye a Nemzeti Park érdekkörébe tartozóan a nagyszabású vizes élőhely rehabilitáció első ütemének végrehajtása, az EU LIFE pályázati alapjából a modern fokgazdálkodás megalapozásaként. Második ütemére a nemzeti KEOP nyertes pályázata biztosít forrást a közeljövőben. Mindkét munka több száz millió Ft-os nagyságrendű és megvalósulásuknak záloga a kistérségi társadalommal való együttműködés volt.

Az említett rehabilitációs munkák elvégzésének előfeltételeként az érintett területnek a Nemzeti Park tulajdonába kellett kerülnie. 96-98-ban a Borsodi Mezőség Tájvédelmi Körzet bővítéséhez eltervezett mintegy 10 ezer hektárnyi területet a helyi társadalom elfogadó támogatásával tudta megvásárolni az ügyletet lebonyolító Bükki Nemzeti Park. A magántulajdonú védett földekhez eszmei, kevesebb mint 10 ezer Forint/hektár átlagáron jutott hozzá, mintegy 1,5 milliárd Ft-ot és a kisajátítás hosszú éveit megtakarítva a kormánynak.

A másik nagy eredmény pedig a helyi lakosság érdekkörében a Nemzeti Agrár-környezetvédelmi Program Zonális kifizetési rendszerének beindítása volt. Napjainkra a kistérségi gazdaságok zöme környezetkímélő módon gazdálkodik.

Az államilag garantált piacot jelentő kifizetések emelték a földek jövedelmezőségét és értékét, stabilizálták a családi gazdaságokat. A jövedelemnövekmény elérte az egymilliárd Ft-ot. A Nemzeti Park társadalmi elismertsége soha nem képzelt magasságokba emelkedett.

Az érintett Önkormányzatok az előzmények okán természetes alapjoguknak tartották és tartják, hogy mindenkor csak helybéli lakos gazdálkodhat az Ő segítségével „újraállamosított” földeken.

Ezt a jogos elvárását a Bükki Nemzeti Park Igazgatósága fejlesztési tervében így rögzítette, idézem:

„...a vagyongazdálkodásunkban lévő területek.... teljes mértékű saját kezelésbe vonása azonban a társadalmi megítélésünket negatív irányba tolhatja el (a helyi lakosság kiszorítása a gazdálkodásból), így a helyes arány megtalálása rendkívül fontos feladat.”

A Nemzeti Parkról egy évtized alatt szerzett tapasztalatok garanciát jelentettek a korrekt megoldásra.

Félő azonban, hogy a földbérletek idézett *„helyes aránya megtalálásának”* gondját és felelősségét rövid úton leveszi a vállukról a Magyar Nemzeti Vagyongazdálkodó Zártkörűen Működő Részvénytársaság, mint az állami tulajdonú földterületek kizárólagos ura...

Félő továbbá, hogy nem a helyi parasztszaládoknak, hanem annak adja bérbe a védett területeket, aki többet fizet érte... Amit éppen tőlük vettek meg fillérekért, merthogy –idézem a korabeli érvelést: *„az állam a tulajdonosi pozícióból tudja legjobban érvényesíteni a természetvédelmi érdekeket...”* És ezt ők elhitték, hiszen a saját államuk mondta... Ha az idegeneknek történő bérbe- vagy ami még tragikusabb-eladás valóban megtörténne, a helyi társadalmak szempontjából felérne egy végzetes kirablással... Közismert tény ugyanis, hogy elsorvadásra van ítélve az a falu, amely földjeinek jövedelme nem marad a helyi családokra „szétterítve”!

Lester Brown, az elismert amerikai környezetpolitikus „Az utolsó előtti nap” című írásában így fogalmaz: *„Az eltartó képesség fogalmát a biológusok, az állattenyésztők és a vadvédelmi szakemberek jól ismerik, a gazdasági tanácsadók és a politikai döntéshozók azonban nem...”*

Üzenjük az utóbbiaknak, itt az ideje nekik is felismerni: **a vidék az élet, és nem a profit „termőhelye”!**

Üzenetünket fontolják meg alaposan, amíg nem késő....

Tisztelettel kérjük Köztársasági Elnök Urat, juttassa el üzenetünket az illetékesekhez, és segítsen érvényesíteni azt az elvárásunkat, hogy a Magyar Köztársaságban senki ne lehessen megélhetési konkurens a helyi parasztszaládoknak!

Köszönöm a megtisztelő figyelmüket.